

XXX
 X
 X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N X
 X
 X K U R S U S V I E R D E A V O N D X
 X
 X H O E K U N N E N W I J D O O R D R I N G E N T O T O N S W E Z E N L I J K I K X
 X
 X
 XX

28 februari 1984

DE VERBORGEN KERN

- Wanneer we zuiver psychologisch te werk gaan dan kunnen we op een gegeven ogenblik een soort grens ontdekken. Er is een gebied dat psychologisch gezien niet benaderbaar is.

Het is geen groot terrein in het geheel van het benaderbaar bewustzijn, maar er is iets. Dit is de verborgen kern zouden we kunnen zeggen. Daar omheen zijn allerlei hanteerbare zaken, onderbewustzijn, we kunnen zelfs bepaalde zaken over onze vorige levens misschien terughalen, maar er is altijd weer die grens. Daarop stuiten wij. Willen we nu die innerlijke kern bekijken dan zijn er een paar harmonische principes waarover we eerst na moeten denken.

In de eerste plaats: wij zijn deel van een geheel. Dat geheel kun je misschien niet helemaal vergelijken met één stuk materie bij wijze van spreken, maar je zou het kunnen vergelijken met een lichaam. Vele cellen, elk met een eigen functie, elk met een eigen proces; ze worden afgebroken, vervangen, etc. Daardoor blijft een geheel in stand.

Deel van het geheel zijn betekent echter deel zijn van de functies van het geheel. Deze functies zullen zeker niet alleen beperkt blijven tot het bestaan zonder meer. Er is in het bestaan een reeks begrippen die je als mens kunt hanteren, o.a. kracht, maar ook bewustzijn. Een geheel is bewust van zichzelf. Een deel van het geheel is echter wel bewust van zichzelf, maar gelijktijdig ten dele ergens zich bewust van het geheel waarin het funktioneert. Dat is met kracht ook zo.

In het lichaam is het een proces, u weet het, zuurstof, osmotisch proces in de longen, vervoer, rode bloedlichaampjes, enz. Daardoor weer voeding van de cellen, omzetting van voedingsstof en wat dies meer zij. Wij hebben een functie, maar die functie houdt in, dat het geheel ons tot op zekere hoogte in stand houdt. Op het ogenblik, dat wij volledig zuiver funktioneerden, ontvangen wij een optimum aan energie - zoals wij die nodig hebben - en gelijktijdig voelen wij door deze harmonie als het ware van te voren de wensen aan die het geheel ons oplegt. Je kunt het misschien het beste vergelijken met het lichaam van een atleet en het lichaam van een toeschouwer. Beiden dus in functie. De atleet is tot het hoogste gespannen. Het is of de spiervezels al reageren voordat hij bewust een beslissing heeft genomen. Het geheel heeft een functie. De onderdelen weten misschien niet welke de functie is, maar reageren direkt in overeenstemming met alle signalen die die functie ten doel hebben en voorvoelen eigenlijk die signalen al, zodat er niet eens een gevormde gedachte behoeft te zijn om al die aktie in te leiden.

- + Transponeren op verhouding God/mens.
- Dat zou erg moeilijk zijn, ons voorbeeld zou dan waarschijnlijk heel erg mank gaan. Het is nu al niet helemaal zuiver zoals elk voorbeeld, maar wanneer je probeert duidelijk te maken wat de relatie is van de mens met het geheel, dan kom je terecht in dit soort vergelijkingen, waarbij we dus harmonische principes moeten hanteren, een sterk ingesteld zijn op

die totaliteit en de daaruit voortvloeiende mogelijkheden. Vergeet niet - we zijn op het ogenblik niet over God bezig, het is trouwens iets waarover je eindeloos kunt praten zonder iets zinnigs te zeggen - we zijn bezig met het onbekende kerngebied in uw eigen wezen.

Wanneer ik nu eens zou stellen, dat het kerngebied, deze harmonische functies, die ik in een vergelijking omschreven heb, bevat dan wordt ook begrijpelijk waarom we die niet psychologisch kunnen benaderen. Een psychologie moet binnen menselijke termen denken. Wanneer het geheel echter bestaat uit een groot aantal verschillende cellen, waarvan de mensheid maar één groep vormt dan wordt het al heel erg moeilijk om daar nog enige vertaling voor te vinden. Dan kunnen we er misschien over gaan speculeren zoals bijvoorbeeld Jung gedaan heeft in zijn latere dagen, maar we kunnen zeker niet proberen om er redelijke gegevens uit te verwerven.

De kern van het ik is een onredelijk en daarom voor ons een niet bewust te benaderen gebied geworden.

Wanneer ik dan dat onbewuste gebied heb dan moet het toch geactiveerd kunnen worden.

Wanneer de atleet zich konsentreert dan is die konsentrasie zeker niet alleen een van te voren overleggen wat hij nu precies moet doen. Het is eerder alle energie die hij in zich vermeent samenvoegen opdat er één specifieke prestatie uit voort zal vloeien. Wanneer wij ons konsentreren op de kern van ons wezen dan kunnen we daardoor in harmonie komen met dat geheel. Wij weten niet wat dat geheel doet, wat het wil, maar we weten wel dat we op dat ogenblik eigenlijk reageren zonder te weten waarom. Dat is een belangrijk punt in mijn betoog. Heel veel dingen die de mens later rationaliseert - dus waar hij een reden voor verzint - geschieden in feite intuïtief. Hij doet ze eenvoudig. Later verklaart hij aan zichzelf waarom het nodig was om het te doen of waarom het dom was om het te doen. De werkelijke grondredenen van al hetgeen je bent en wat je doet kun je maar zelden volledig achterhalen.

Het onbekende gebied in ons heeft een stuurfunctie. Het maakt het ons onmogelijk om te ontsnappen aan de impulsen die het geheel geleiden. Zodra we op onze voeten staan, onze eigen functies vervullen, dan hebben we een grote vrijheid van reageren, maar op het ogenblik, dat het geheel ingrijpt zijn we aan het geheel onderdanig.

Wanneer we normaal funktioneren beschikken we alleen over de energie die we zelf hebben. Er kan een ogenblik zijn, dat onze functie - om welke reden dan ook - belangrijk is geworden. Op dat ogenblik wordt ons - zonder dat we beseffen hoe en waarom - die extra energie toegevoerd. Wij kunnen op dat ogenblik veel meer. We weten op zo'n ogenblik ook heel vaak dingen die we bewust anders nooit geweten zouden hebben. En zoeken we na waar ze in het onderbewustzijn liggen dan blijkt in vele gevallen, dat deeltkennis aanwezig is, maar dat de koördinatie van al die stukjes tot een geheel waarmee je dan nog werken kunt ook aanwezig is, een eenmalig en opeens optredend verschijnsel dus.

Dat impliceert dan ook wel, dat de kern van ons wezen niet alleen maar een stuurfunctie is, maar ook dat het een relatie betekent met de totaliteit.

Nu is God zoëven al te berde gebracht. Het is geloof ik ontzettend moeilijk om daaraan te ontkomen. Ik heb heel wat mensen gekend die in geen God of gebod geloofden, maar wanneer het mis ging riepen ze Gvd, volledig en niet afgekort. Wanneer ze in nood zaten riepen ze ook: "Heer, sta me bij!"

Laten we het er niet verder over hebben. Het enige is nog, dat sommige mensen zo opgaan in het idee, dat de heer extra mogelijkheden geeft, dat fanatici zelfs op bepaalde deuren in openbare gelegenheden van het woord "heren", de laatste letter hebben weggeschilderd.

God is het onbekende, het kernbewustzijn van het geheel waarvan we deel uitmaken. Alles wat wij God noemen is te herleiden tot dat geheel, zonder dat wij kunnen uitmaken of het daarin functioneel is of niet of het een vergelijkbare bewustzijnsvorm bezit of niet. We kunnen er niets over zeggen, maar we ervaren het.

Ik ben zo vrij om te stellen, dat het de kern is van de persoonlijkheid, waarin de mens godsbelevingen ervaart. Deze belevingen worden door hem vertaald in de termen van: zijn bewust denken, zijn onderbewustzijn als gevormd door scholing en eventuele vorige levens. Maar de ervaring op zichzelf is onaantastbaar. Zij is er.

In de tweede plaats dit. Wij weten, dat we praktijken kennen als bijvoorbeeld bidden. Nu heb ik wel eens iemand bij ons horen zeggen: "Ach, bidden, dat zijn mensen die God vertellen wat hij moet doen." Daar komt het heel vaak op neer. Er is wel iets anders. Wanneer op een gegeven ogenblik u een klap krijgt op uw lichaam, dan zijn er een aantal cellen ineens verstoord. Wat gebeurt er? Bloedopstuwung. Waardoor komt dat? Doordat het lichaam reageert op die signalen die vanuit die cellen of vanuit die omgeving naar het bewustzijn worden gestuurd en van waaruit dus een compensatie, extra energie, extra mogelijkheden daarheen worden gestuurd.

Voor het lichaam kan het pijnlijk zijn, maar gelijktijdig wordt er aan de cellen meer voeding, meer brandstof verstrekt zodat ze zich in feite gemakkelijk in stand kunnen houden. De schade kan daardoor beperkt worden.

Wanneer ik denk aan God en ik bid dan kan dat bidden in zichzelf de kern van mijn wezen beroeren. Dan is het geen lippengebed of de formule die we murmelen, maar dan is het op een gegeven ogenblik iets wat je van binnenuit volledig voelt. Dan is dat ook zo'n noodsignaal. Nu spreken wij van een gebedsverhoring op het ogenblik, dat zo'n gebed door feiten - naar ons eigen schatting - wordt beantwoord. Maar stel nu eens, dat een groot aantal gelijksoortige of vergelijkbare gebeden met diezelfde intentie naar die kern in het geheel gaan. Dan is het duidelijk, dat het geheel daarop kan reageren en wanneer mijn vermoeden^s omtrent die structuur ook maar enigszins juist zijn - de vergelijking met het lichaam dus - dan denk ik zelfs, dat het bijna onvermijdelijk is. Ik meen, dat gebedsverhoringen niet alleen te maken hebben met de intensiteit van het gebed, maar eerder met een kernwaarde, een emotie in feite, die zo sterk wordt uitgestraald, dat daarop een antwoord onvermijdelijk is. Hoe groter de massa die met eenzelfde intensiteit en emotie die boodschap uitzendt, hoe groter de kans, dat er geen reactie uit het geheel ontstaat die we dan - bij gebrek aan beter - gebed kunnen noemen.

Als we nu toch bezig zijn, die kern kunnen we niet bewust betreden. We kunnen er misschien iets van aanvoelen, maar op het ogenblik, dat we er werkelijk volledig in opgaan, dan zijn we uitgeblust. Dat is het bekende wit (?), het zonder gedachten zijn. Het is iets wat in vele scholen wordt verkondigd, dat weten we ook. Het wordt heel vaak niet bereikt omdat degenen die bezig zijn om dit te bereiken zo druk bezig zijn zich voor te stellen, dat ze met niets bezig zijn, dat ze in feite met zichzelf bezig zijn.

Het kan dus door omstandigheden ontstaan. Nu heb ik weer een vergelijking misschien vindt u het een vreemde, de paniektreactie.

We weten, dat er ogenblikken zijn, dat een mens door een schok, vrees meestal, opeens komt tot een reeks prestaties die, gezien zijn normaal presteren, bijna ongeloofwaardig klinken en dat hij een uithoudingsvermogen vertoont, dat veel groter is en vaak ook lichamelijk veel grotere capaciteiten manifesteert. Aan het einde van de paniektreactie kan hij zichzelf niet eens herinneren wat er gebeurd is.

Misschien hebben we daar ook met iets te maken wat op het voorgaande lijkt. Ik kan die kern voelen, goed, maar als die kern een gevoelsrelatie is, niet alleen maar een onbekend gebied, een harmonische, dan zal alle intense beleving die ons bewustzijn als het ware overschrijdt, de normale grenzen van ons bewustzijn, automatisch ook voeren tot een reactie weer in het geheel. Dan is de kernwaarde van de mens eigenlijk zijn relatie met alle sferen, met alle tijden, want zover zijn we wel dat we weten dat die ook een geheel vormen samen. Dan zou daaruit kunnen voortvloeien, dat alle krachten van alle tijden, ook de nog niet beleefde, kunnen samenvloeien in één ogenblik, als kennis, als kracht, als plotseling en instinktief juist reageren.

+ Bedoelt u met kern ziel?

- Ik heb het woord vermeden omdat ziel op heel veel manieren wordt gedefinieerd zoals u weet en omdat over het algemeen de definitie nauwkeuriger is naarmate men er minder van weet.

+ ODV wilde toch definitie toepassen, dat ziel stukje God is...

- het stukje God in de mens is. De goddelijke vonk dus. Maar daar heb ik het niet over. Ik heb het ook niet over ego. Ik heb het over een bepaald niet te definiëren deel van het ego, wat ik ook duidelijk heb gemaakt bij het begin van mijn inleiding.

+ Vraag over deel wat gereïncarneerd is.

- Ik bedoel met wezen altijd de persoonlijke vorm zoals die ervaren kan worden maar niet gedurende één bestaan, maar gedurende alle bestaansmomenten die denkbaar zijn.

+ Vraag over gebedsverhoring en voorzienigheid.

- Ja, je mag het alles noemen wat je wilt natuurlijk, maar gebedsverhoring is nu eenmaal een ingebouwde term die betrekking heeft op het bidden en ik was bezig over het gebed, terwijl voorzienigheid heel vaak gebruikt wordt als aanduiding voor een gebeuren, waaraan we noch emotioneel, noch bewust deel hebben voor het ons overvalt. Daar ligt een verschil.

+ Hoe moet ik voorzienigheid zien? Persoonlijk of niet?

- Ik dacht, dat u de voorzienigheid moet zien als betrekking hebbend op het geheel. Want zuiver persoonlijk is die voorzienigheid maar beperkt. Ze is namelijk functie-bepalend. Datgene wat je betekent binnen het geheel, dit is vastgelegd.

De wegen die u aflegt om dit waar te maken zijn niet volledig vastgelegd of bepaald. De voorzienigheid impliceert dus inderdaad, dat er op een gegeven ogenblik iets gebeurt waarbij meestal meerderen betrokken zijn. Want wat er gebeurt is niet iets wat u alleen betreft, het is iets wat zich als een bepaalde cyclusaftrolt en vaak heel veel mensen betreft in die tijd. Mag ik u wijzen op een eigenaardig feit. Wanneer je hoort over eigenaardige storingen in het weer, is u dan wel eens opgevallen dat dit een verschijnsel is, dat zich bij voorkeur van oost naar west en bij uitzondering in tegengestelde richting beweegt en daarbij vaak de gehele aardbol omloopt? Is het u wel eens opgevallen, dat als er een spoorwegongeval is met een beetje een ernstige afloop, dat er drie komen?

Komt er een vierde dan kunnen we doortellen tot negen omdat er dan weer zoveel bijkomen. Er zit een bepaalde sekwentie in. Kunnen we zeggen, dat dat de voorzienigheid is? Het is in ieder geval iets wat niet alleen maar bepaald kan worden door de mensen. Je kunt zeggen, dat elk ongeluk apart voorkomen had kunnen worden, maar wel waren er omstandigheden waardoor dit eenvoudig niet ter sprake kwam, waardoor dit eenvoudig niet uitvoerbaar bleek.

- + Vragen over gebed, bijvoorbeeld mensen in een voetbalstadion. Zelfde soort gedachtenkonsentrasië?
- Het is een gelijksoortige vorm, maar er ontbreekt over het algemeen één ding aan, dat is de emotionele overdracht naar het - zullen we zeggen - niet bekende, waardoor dus in het innerlijk, in de kern van het wezen deze reactie opvlamt. Bij een voetbalveld kun je over het algemeen wel zien, dat er moordzuchtige gedachten losbreken. Die hebben dan echter in hun werking niets te maken met voetbal. Ze kunnen wel aanleiding zijn tot een reflex waardoor bijvoorbeeld een groot aantal auto-ongelukken gebeurt, dat wel. Hier is de relatie echter zo moeilijk aantoonbaar, dat je er dus een beetje huiverig van bent om die dingen precies te zeggen. Iets anders is, dat mensen werkelijk gedreven worden door hun emoties die verdergaan dan hun rede, dit is een voorwaarde als het ware, tesamen komen om te betogen tegen atoomwapens bijvoorbeeld. Wanneer die intensiteit niet een kwestie is van alleen maar protesteren zonder meer - dat is alleen maar tegenstelling vergroten - maar een emotionele ervaring, dan moet daaruit een antwoord voortkomen. Of dat antwoord het antwoord is wat je wilt hebben, ja dat is weer iets anders. Ik denk ook niet, dat de weefsels het prettig vinden wanneer er een buil ontstaat. Toch is die buil een reactie op het signaal van de gekwetste weefsels.

+ Zang in kerk.

- Vergeet één ding niet. Er is in een kerk maar heel weinig werkelijk gebed. Het zingen, het orgelspelen, de formules die worden afgedraaid, neemt u me niet kwalijk dat ik het zo zeg, maken deel uit van een pseudo magisch geheel, dat in feite ten doel heeft het ik een gevoel van verhevenheid te geven. Daarbij wordt dus die onbekende kern niet aangesproken of slechts in geringe mate. Wanneer echter die mensen samenkomen in een kerk en dan - in doodsnood - gaan bidden en zingen, dan krijgt het weer wel die betekenis. Het is dus zo, dat je niet zonder meer kunt zeggen, dat de gebeden in een kerk werkelijke beden zijn. Er zijn mensen die misschien al vloekend worstelen om iemand uit een vuur te halen. Die bidden dan intenser dan iemand die de fraaiste gebeden achter elkaar op zit te lepelen en dan nog een aantal psalmen zingt op een wijze die vertraging in tijd ten gevolge schijn te hebben.

We moeten verschil maken. Ik kan wel begrijpen, dat u op dat gebed inhaakt. Ik zeg niet, dat gebed op zichzelf slecht is, ik zeg alleen, dat gebed iets anders is dan formuleren. Een gebed krijgt zijn betekenis door het voelen waarbij de formulering ten hoogste als een aanvulling funktioneert, maar zeker niet zinbepalend of richtingbepalend is voor het gebed op zich.

Daarmee zijn we toch weer terug bij de kern. Wat moet ik voor een vergelijkende verzinnen om duidelijk te maken wat die kern in wezen doet. Zij reflekteert een deel van hetgeen wij zijn en maakt het kenbaar in een geheel. Misschien kun je denken aan een membraam. Wanneer je een gespannen membraam hebt dan zal dat onder bepaalde omstandigheden trillingen als het ware opnemen, bijna versterken dus naar buiten toe hoorbaar maken. Luidsprekers en koptelefoons en dergelijke berusten op

dat principe. Op dezelfde manier is het onbekende deeltje in het ik iets wat - geactiveerd door emotie - deze in een versterkte vorm kenbaar maakt. Dan komen we weer voor een raadsel te staan want als het al kenbaar wordt gemaakt, wie verneemt het, wie hoort het, wie constateert het? Je kunt blijven zoeken naar allerlei voorbeelden. Een voorbeeld gaat echter mank, maar stel u nu eens voor, dat u gewoon bezig bent en dat er een beetje een drukverschil ontstaat in uw oor. Niemand hoort dat, maar uw bewustzijn constateert het als een knappen, als een suizing, als een druk. Stel nu eens voor, dat datgene wat wij God noemen in de totaliteit aanwezig is, maar dat het verstoren van functie in die totaliteit - op welke manier dan ook, positief of negatief - tengevolge heeft en dat er ook zoiets ontstaat als een suizing, een kraken of kloppen, iets wat ik zoëven als voorbeeld heb gegeven en dat je in het oor kunt hebben, dan zou het denkbaar zijn, dat iemand daar automatisch op reageert. Wanneer je het suizen in je oren hebt, een druk in je oren, dan heb je behoefte om kauwbewegingen te maken of diep adem te halen bijvoorbeeld. Wanneer je meer in die omstandigheden bent doe je dat haast automatisch. Misschien dat datgene wat wij God noemen in vele opzichten automatisch reageert. De kern van ons wezen wordt ook niet bewust gedirigeerd. Ze heeft ondanks al haar betekenis in waarde toch ontzettend veel automatismen in zich kennelijk. We kunnen niet eens met ons bewustzijn opbouwen, we kunnen het alleen aan ons bewustzijn koppelen wanneer het er eenmaal is.

+ Vraag over emotie.

- Het is een emotie. Dat is de beste uitdrukking die ik ervoor heb kunnen vinden. Wanneer je iets heel diep voelt zonder dat je zelfs maar weet waarom of hoe, dan is die spanning er. U zult dan misschien voor uzelf de zaak op een rijtje willen zetten, willen formuleren. Dan is dat een nevenprodukt. De spanning is er eerst, maar omdat die spanning er is wordt nu het nevenprodukt mee kenbaar gemaakt.

+ Vraag over mystieke beleving.

- Een soort mystieke beleving. Laat ik het zo zeggen. Je wordt tijdelijk één met die kern, je maakt dan deel uit van een besef, een gevoel, een kracht die zoveel groter is dan uzelf bent, dat u er alleen maar in kunt opgaan. Dat is het kenmerk voor de echte mystieke beleving. Dat betekent, dat je eruit terugkomt met eigenlijk niets. Het enige wat je overhoudt is je gevoel en misschien een geladenheid, zodat je zegt: "ik heb energie.". Meer blijft er niet over. Ik geloof dus dat je hier wel ja kunt zeggen, maar dan moeten we niet gaan denken over de mystieke beleving van de visioenen, die we hebben. Die komen misschien dan wel daaruit voort omdat ze de rationalisatie zijn van een beleving die in zich niet omschrijfbaar is, dat is mogelijk, maar daar kunnen we verder niets over zeggen. Je weet nooit welke profetie uit God en welke uit hysterie stamt. Vroeger was dat makkelijk, een profeet was een profeet, basta.

Wat ik nu aldoor probeer te vertellen is dat ik bij alles wat ik zeg een cirkeltje begin te trekken, waardoor je kunt aanvoelen wat er is zonder dat het omschrijfbaar is. Dat is de moeilijkheid bij dit onderwerp. Doordringen tot je eigen wezen. Ja, kennelijk kun je niet doordringen met je eigen gedachten tot aan de kern. Je kunt alleen maar door de beleving, de bestaansbeleving op welke manier dan ook, doordringen tot de kern. Dat is misschien toch wel een moeilijke zaak voor een mens. Een mens wil graag het op een rijtje kunnen zetten, kunnen beredeneren, kunnen konstateren en nu worden we gekonfronteerd met het feit, dat de

hoogste waarheid niet controleerbaar, niet formuleerbaar en niet bewust konstateerbaar is, alleen na afloop blijven de resten over, die zijn konstateerbaar. Dat is alles.

Moeilijk he?

Zou het misschien betekenen, dat ons verstand, ons besef, waar we zo ontzettend trots op zijn, eigenlijk maar van bijkomstige betekenis is? Het is maar een vraag. Als mens hebben we hem ongetwijfeld nodig, maar mag je het verstand zo ver opvoeren, dat het gevoel als het ware daardoor beheerst wordt? Ik vrees van niet. Want op dat ogenblik beperk je in feite alle mogelijkheden tot beleving van de totaliteit tot datgene wat je reeds kent en wat omschrijfbaar is.

+ Opmerking over gevoel.

- Gevoel is in feite een golf die in zijn meest simpele zin ontstaat door een verstoring van het interne evenwicht met als gevolg daarvan balansveranderingen welke niet rationeel of redelijk beheersbaar zijn en tengevolge hebben veranderingen in lichaamsfuncties, maar ook in ervaring en konstatering ten aanzien van de buitenwereld. Dat is dus het eenvoudigste.

Als we verder gaan kunnen we zeggen, dat gevoel in feite een soort steno is, dat wij gebruiken om zeer ingewikkelde erkennings- en gedachtenprocessen voor onszelf zodanig te komprimeren, dat ze beleefd kunnen worden zonder dat ze weer opnieuw overdacht en gekonstateerd hoeven te worden. Ook dat komt voor.

Dan is er nog iets anders. Er is een gevoel dat niet berust op rationeel konstateerbare waarden. Een verandering in ons wezen die wel degelijk invloed heeft op al datgene wat we rond ons konstateren, misschien zelfs de wijze waarop we onszelf gedragen en voelen op een ogenblik, maar waarbij geen reden aanwezig is en waarbij heel vaak, wanneer deze golf te sterk wordt, eigenlijk ons besef van onze wereld en uiteindelijk van onszelf voor een ogenblik wegvallen.

Wanneer ik spreek over gevoel op harmonische basis dan bedoel ik daarmee eigenlijk de laatstgenoemde vorm.

We zijn nog steeds bezig om iets te omschrijven wat niet te omschrijven is. We zijn dus eigenlijk bezig om een gebied aan te duiden en te zeggen: "Zo ver kunnen we gaan met de rede en daar houdt het op."

De kern van ons wezen is niet redelijk, van ons uit gesteld. Wanneer we weten, dat haar functie voornamelijk emotioneel uitgedrukt kan worden, wil dat nog niet zeggen, dat dat binnen de totaliteit zo zal zijn. Verbonden zijn met het geheel echter, wil zeggen, dat alle functies van het geheel, gelijktijdig of niet gelijktijdig, invloed kunnen hebben op ons. Harmonie veronderstelt een mate van wederkerigheid. Het kan niet van één kant uitgaan. Het is een relatie. Er zijn op zijn minst altijd twee polen voor nodig. Dan stel ik: alle beelden van het bestaan die behoren tot het geheel waarvan u deel uitmaakt zullen in mij op kunnen treden als gevolg van deze kernwaarde van het ik, mits daar een herkenbaarheid aan verbonden is.

Dan kom ik tot de konklusie dat bijvoorbeeld de geest een wereld is die anders is dan de uwe, maar die in zovele opzichten bewustzijnswaarden omvat die ook in de uwe nog bestaan waarin een mate van rationaliteit nog een rol speelt, zo goed als in de uwe, dat overdracht van waarden uit die werelden van de geest naar uw wereld gemakkelijk mogelijk is. Er is een redelijke analogie van omstandigheden en processen. Gaan wij verder dan dit dan komen we in een steeds grotere vaagheid terecht.

Als je met een geest praat die vlak bij is, dan praat je met de heer Jansen die alleen doorzichtig geworden is, je kunt er doorheen zien. Een doorkijkpersoonlijkheid dus.

Praat je met iemand die een hoge geest is, dan wordt het al wat moeilijker. Hier is wel een mens, maar er zit iets aan vast. We vullen dat dan zelf aan en zeggen bijvoorbeeld, dat die geest in het wit gekleed is. Geloof me, er zijn bij ons geen mode-ontwerpers; die mode heeft u zelf gemaakt, zo goed als de vleugeltjes van de engelen, bij wijze van spreken.

Wanneer u gekonfronteerd wordt met een deel van het bewustzijn, dat zal nog steeds een gepersonifieerd deel zijn, zo goed als die geesten waarover we het hadden, maar in een wereld waarin weinig of geen analogie meer aanwezig is met hetgeen u in uw eigen wereld als definitie van bewustzijn opteert, dan ziet u licht. Wanneer u dat licht misschien niet helemaal aankunt wat ziet u dan? Bijvoorbeeld grazige weiden of een heel mooi landschap, maar zonder persoonlijkheden, zonder leven, het is alleen maar een indruk, die vertaalt u in landschappelijkheid. Dan komt er een ogenblik, dat je terecht komt bij de kern van de totaliteit en dan zeg je, dat je je in het verblindende licht stort. Je weet niets en je wordt uitgedoofd. Waarom? Omdat er geen waarden zijn, die je kunt verwerken. Toch moet ik er deel van zijn, anders kan ik het niet ontvangen. Er moet een relatie zijn tussen mij en al die verschillende fasen. Of het nu de wereld van de geest is, van de hoogste geest of misschien iets van wat wij al goddelijk noemen. Wanneer we ermee verbonden kunnen zijn, maakt het deel uit van ons wezen. Pas in dit geval wil ik het begrip "ziel" van stal halen.

Die kern, is ze onze ziel, de goddelijke vonk? Ik denk het niet. Ik denk, dat de kern ook altijd nog gegroepeerd is rond die ziel, rond die vonk, maar dat voor ons dit gebied niet bewust rationeel te betreden is en dat we daardoor het geheel misschien als ziel zien.

Zou dit waar zijn - het is enigszins een veronderstelling mijnerzijds - dan zou er uit voort moeten vloeien, dat er in ons nog andere werkelijkheden schuilen dan de voor ons denkbare, die wel degelijk deel zijn van ons ik en dat daarbinnen nog altijd weer de ene kern aanwezig is, die goddelijke vonk, of moet ik zeggen dit "niets", omdat het voor ons niet te beseffen valt.

Dan hebben we de kern ineens gedefiniëerd als de samenvatting van alle tijden, van alle wegen, van alle mogelijkheden die behoren tot ons bestaan. Ons bestaan is dan niet meer te definiëren in een aantal geestelijke belevingen, in een aantal inkarnaties, ze kan alleen gezien worden als een soort kringloop binnen het geheel, waardoor de functie binnen het geheel wordt aangeduid. Een vergelijkende term natuurlijk. Maar wij maken een voortdurende kringloop, een voortdurende herhaling van waarden. Daarmee komen we terecht op het denkbeeld van de spiraal van de tijd.

Kent u die? In het kort daarover het volgende. Men heeft wel eens gezegd, dat de tijd een spiraal is, waarlangs wij ons bewegen. Ons bewegen maakt ons tijd ervaren uit, maar we komen steeds sneller rond omdat die windingen naar het midden toe korter zijn. Nu bestaat er nog een andere. Men zegt: het is niet een zuivere spiraal. Het is daarnaast een cirkelloop. Het is een cirkelloop die zich in haar geheel nog steeds spiraalvormig beweegt tot het punt waarop binnen het vlak van bewustzijn geen functioneren mogelijk is en dus een transmutatie naar een volgend vlak begint waar dan hetzelfde proces, uitgaand wederom beweegt.

+ Ontwikkeling?

- Ik weet niet of je over ontwikkeling kunt spreken. Je kunt misschien spreken over bewustwording, niet over ontwikkeling.

+ Iets wat hier begint en daar eindigt.

- Ja, in die zin kun je het wel ongeveer zeggen.

Wat ik nu van die spiraal wilde zeggen is namelijk dit. Ons bestaan is cyclisch. Er zijn vaststelbare cycli in elk mensenleven, waarbij je overigens de tijd fase die één winding in de cyclus neemt, aanmerkelijk kan verschillen. Er zijn mensen met een zevenjaars, vierjaars, elfjaars cyclus. Dit is vergelijkbaar met de cyclische verschijnselen die we overal aantreffen, bijvoorbeeld zonnevlekkencycli. Er zit een negenjaars cyclus in en een veertigjaarscyclus. We kunnen ten aanzien van de sterren ook iets dergelijks konstateren. Daar hebben we cycli van 2140 jaar. We hebben dan weer cycli van ongeveer 21.000 jaar.

Cycli. Laten we ons nu dit eens voorstellen. De beweging die we maken houdt ons persoonlijk ervaren in maar de cycli waarin het zich ontwikkelt zijn geprogrammeerd. Zij worden niet bepaald door onszelf maar door waarden uit de kern van ons wezen.

In de tweede plaats zeggen we dan het volgende. Wanneer we een cirkelgang maken in de grote spiraal en we komen op hetzelfde punt zullen we geconfronteerd worden met dezelfde condities, met andere woorden de omstandigheden zijn hetzelfde. Maar, veranderd zijnde, zullen we ze anders beleven terwijl we toch gebonden zijn aan dezelfde cyclische fasen die nog steeds een rol spelen. Die cycli blijven voor de persoonlijkheid - voor zover we na kunnen gaan - tenminste binnen één spiraal dezelfde.

+ Vraag over goddelijke vonk, kracht, energie.

- Goddelijke vonk is natuurlijk maar een term. Zoals alle termen rond het goddelijke is ze waarschijnlijk ten dele onjuist en zeker onvolledig. Ik neem aan - voor zover ik het kan uitdrukken - dat wij deel zijn van het goddelijke. Wij zijn dus in al onze vormen, al ons bestaan en geheel ons wezen een modifikatie van die kracht die wij goddelijk noemen in haar zuivere verschijningsvorm. Binnen ons echter is een deel daarvan nog zodanig zuiver, dus ongevormd en ongebonden, dat het kan responderen op de kracht die niet gebonden is.

Wij gaan nog even terug naar de spiraal. Leven na leven, reïncarnatie. Het is niet voor iedereen in dezelfde frequentie want die wikkelingen en daarmee ook die fasering die in je leven is vastgelegd gaat ook door wanneer je - zoals u zegt - dood bent, dus als je in een andere conditie verder leeft. Het betekent, dat onze functie niet beperkt kan worden tot bijvoorbeeld het stoffelijke bestaan. Ze kan alleen worden uitgedrukt in termen van ons gehele bestaan en dan alleen als functie ten aanzien van het geheel waarvan we deel uitmaken. Maar dat wij op een gegeven ogenblik van functie veranderen dat is u misschien inmiddels duidelijk geworden, toen ik u zei, dat je aan een middelpunt komt. Dan is er eigenlijk een stilstand en begin je daarna weer naar buiten te gaan. Een filosoof heeft het eens zo gezegd: de bewuste blijft zichzelf kennen wanneer alle verschijnselen doven, maar daardoor wordt hij de nieuwe schepper. Met andere woorden de beleving van de schepping wordt de schepper op het ogenblik, dat de verschijnselen rond hem ophouden, want hij genereert ze zelf om daardoor voor zichzelf zijn bestaan duidelijk te maken. Maar, gaat hij nog een stap verder, zij die niet tot Brahma worden (dus niet vanuit zich een nieuw al creëren) erkennen dat het bestaan zinloos is in de vormen buiten het ik en daardoor doven zij schijnbaar uit en worden zij een deel van Atman, de Brahma, die alle krachten in zich vat zonder ze te uiten.

Daarmee heb ik in dit citaat misschien wel iets gezegd van de grootste waarheid die er bestaat.

Wij zullen vele functies moeten bekleden, denk ik, omdat we gewoon op een gegeven ogenblik binnen het geheel een andere taak krijgen. Deze taak is dan zo vastgelegd en net zo bindend als onze voorgaande. Maar de wijze waarop we ze uitvoeren is en blijft voor een groot gedeelte iets wat door ons eigen besef zal worden bepaald. Alleen hoe dichterbij we komen bij de werkelijkheid, hoe groter onze innerlijke waarde zal worden, dat gevoel, volgens de gegeven derde definitie, dat in ons domineert. Wij kunnen God pas kennen op het ogenblik, dat wij hem niet meer beredeneren, maar ondergaand alleen nog reageren zonder te definiëren.

Daarmee zijn we dacht ik gekomen aan een aardig einde. Het is leuk, alle dingen hebben een einde en dan pas beginnen ze goed. Dat kunt u in uw huidige leven ook nog ontdekken.

Ik heb geprobeerd wat te zeggen over iets waar eigenlijk weinig over gezegd kan worden. Ik heb dat gedaan opdat u zult begrijpen, dat die gevoelens, die vreemde niet meer te beredeneren intensiteiten in uzelf, hoe die vaak belangrijker zijn dan alle wat u kunt bedenken en omschrijven. Een mens die probeert die innerlijke wereld, die gevoelens - of u het nu mystiek noemt of anders - als het ware te onderdrukken of ze deel te maken van een zuiver bewust proces, maakt het zichzelf onmogelijk de hoogste bereiking in zichzelf waar te maken en zal dus ook minder antwoord kunnen verwachten vanuit de totaliteit op de bijzondere ervaringen, mogelijkheden en noodzaken van zijn eigen bestaan.

+ Vraag over gevoelens.

- De moeilijkheid is dat je dat over het algemeen haast niet uit kunt maken. Er is iets in ons wat weet wanneer we kunstmatig bepaalde gevoelens kreëren. Dan weten we dat we het eigenlijk niet menen, maar dan bereikt het ook nooit de kern van ons wezen. Er zijn gevoelens die gewoon spontaan zijn. Ze schijnen van buiten uit veroorzaakt te kunnen worden, maar ze kunnen alleen tot ons innerlijk wezen, tot de kern van ons bestaan reiken op het ogenblik, dat we daarvoor rijp zijn. Met andere woorden het ogenblik waarop we onze rationaliteit en ons wereldbesef tijdelijk kunnen achterlaten. Dat is het belangrijke.

+ Onderwerp volgende keer.

- Daar ben ik. Geef ze dat maar. Want, doordringen tot de kern van je eigen wezen is volgens mij toch ook wel een kwestie van met verwondering constateren wat je in feite bent. Het lijkt me voor de afsluiting heel erg goed wanneer we daar eens over praten.

U kunt erbij zeggen: de omschrijving van de totale persoonlijkheid, de manier waarop je het zelf uiteindelijk zou moeten beleven.

Dank u voor uw aandacht, geduld en vragen.

Goeden avond.

HET SCHONE WOORD

Eerzucht, ontwikkeling, regenboog

Wil ik mijzelve zijn dan moet ik steeds weer kiezen
voor dat wat ik niet ben, mijzelve zo verliezen
om in de ogen van anderen wat meer, wat beter nog te zijn.

Maar ben ik waar mijzelve, zoek ik ook in mijn waan
voortdurend weer naar dat wat in mijn zijn
en mijn bestaan de waarheid is
wat mij geleidt, wat mij de krachten geeft
om voort te gaan dan leer ik uit mijzelf en door mijzelf
te bestaan.

En uit en door mijzelve zijn
voeg ik dan alle kleuren samen
dan vormen dingen eerst slechts namen
dan ervaren, dan erkennen tesamen een totaliteit
die slechts ontplooid nog in het denken
omschreven worden kan
en dan, geleid als regenboog het oog
naar verten, niet omschreven, zeggend:
in verdeling leeft hier het ongekende leven
en daar waar het leven is en zich zo openbaart
daar weet men deel te zijn van iets
wat meer is dan de aard
de mens of het heelal
de kracht die al tesamen nemen zal
en al ontplooiën tot aan het eind der tijd
al wat leeft is opgenomen
bewust in een oneindigheid
die zelf zichzelf beleeft
die zelf zichzelf vertaalt
en in de veelheid van het zijn zichzelf nooit herhaalt.

Dan eerst geldt ken u zelve waar
weet u zelf met al verbonden
en hen daardoor de gronden van uw eigen zijn
uw eigen vergaan.
Laat regenboog tot licht versmelten
het licht de zin zijn van het bestaan
en zo ook zonder eerzucht
zonder zoeken in het ik de waarheid stil beleven
opdat in het al de zin aan het ik
het ik ook zin aan al kan geven.